

Myndigheden over de grønlandske Embedsmænd i den Tid, han opholder sig, deroppe. Man saa ikke ret Grænserne, og vi spurgte derfor fra Udvalgets Side, hvad Ministeriet egentlig havde tænkt sig dermed, og Ministeriet svarede, at man ved Affattelsen af § 2, første Stykke, var gaaet ud fra, at der paa det Sted, hvor Kommissarius opholder sig, mellem denne og vedkommende Inspektør vil blive truffet Aftale om, hvilke af de Bestemmelser, som omhandles i Lov Nr. 139 af 27. Maj 1908, § 4, Inspektøren selv maa træffe Afgørelse om, og hvilke der af Hensyn til Kommissarius Hverv bør være Genstand for forudgaaende Forhandling mellem Kommissarius og Inspektøren, for saa vidt saadan Forhandling efter de lokale Forhold er mulig. Se, dette Svar gav os det Indtryk, at man sendte Manden op til Grønland med den Myndighed selv at bestemme Grænserne for sin Indgriben deroppe, han kom som foresat for Inspektørerne, men ved Forhandling med Inspektørerne skulde han dernæst afgøre, hvad Inspektørerne havde Lov til at gøre af det, der efter Loven i al Almindelighed henligger under deres Virksomhed, og hvad de skulde have Billigelse til. Det synes os, at han derigennem fik en Herskerstilling, som førte langt ud over den, en Minister i Almindelighed har overfor Embedsmænd. Ministeren plejer jo ikke at kunne gribe ind paa den Maade overfor Embedsmændene, og aftale med dem, at de og de Ting, som efter almindelig gældende Lov ere henlagte til deres Afgørelse, skulde de i Fremtiden spørge ham om, for de træffe Bestemmelse derom. Det var en saadan Myndighed, der efter Regeringens Forslag vilde blive tillagt Kommissarius. Den er nu noget indskrænket eller i hvert Fald i en vis Forstand begrænset ved Flertalsændringsforslaget, idet der føjes en Vending til om, at det kun skal ske i Tilfælde, hvor han skønner, at der er ganske særlig Trang til det. I Flertallets Motivering er det imidlertid atter gjort mere ubestemt til noget om, at han kan samle de forskellige Embedsmænd og træffe Aftaler om, hvad der skal gøres. Det er ikke rigtig til at se, hvad Tanken og Meningen er dermed. Men i alle Tilfælde synes det os, at man paa disse Punkter gaar for vidt i den Myndighed, man tillægger Kommissarius. Man maa jo her huske paa, at man ikke har nogen som helst Garanti for, at denne Kommissarius paa Forhaand er en Mand, der er godt inde i de grønlandske Forhold. Fra Rege-

ringens Side har man den Forudsætning, at denne Kommissarius ikke kan Grønlandsk, idet man paa et Spørgsmaal, stillet af Udvalget, har svaret, at man forudsætter, at han har Brug for en Tolk deroppe i Grønland. Og tænk Dem saa dette, at man sender en saadan Mand op til Grønland praktisk talt med en Slags Enevoldsmyndighed, med Myndighed til selv at bestemme Grænserne for sin Magt! Hvorledes vil han være stillet deroppe? Hvis det er en meget forsigtig Mand, hvis det er en Mand, der siger: Lad mig endelig ikke gaa videre, end jeg er nødt til, vil han være ubehagelig stillet ved at have denne meget store Myndighed, som paa lægger ham en vis Forpligtelse til eventuelt i givet Tilfælde at bruge den. Hvis det derimod er en selvstikker Mand med Lyst til at styre og regere og sætte sin Villie igennem, vil Resultatet blive, at han kan komme til at gribe ind paa en Maade, som fortrædiger mange Embedsmænd i Tilfælde, hvor han muligvis slet ikke har Betingelser for at bedømme Forholdene rigtigt, og hvor han derfor kan komme til at gøre megen Skade. Det er derfor, vi ikke ønske at tillægge Kommissarius denne Myndighed. Den Myndighed, vi ønske tillagt ham, er en Myndighed, der skal lette og fremme hans Undersøgelseshverv, og derfor have vi stillet Forslag om, at denne Undersøgelse skal lægges til Rette for ham, muliggøres for ham ved, at alle de Embedsmænd, der have med grønlandske Forhold at gøre, faa en vidtgaaende Forpligtelse til at stille Oplysninger til Raadigheden for Kommissarius, dernæst, at der gives Kommissarius Adgang til Landsraadene og til de kommunale Raad oppe i Grønland og andet af tilsvarende Karakter. For Landsraadenes Vedkommende er det nogenlunde selvfølgelig, for de kommunale Raad er det ikke i samme Grad selvfølgelig, da deres Forhandlinger pleje at foregaa for lukkede Døre. Det er det ejendommelige i Flertallets Forslag, at Flertallet har foreslaaet, at han skulde have Adgang til Landsraadenes Forhandlinger, hvorimod Flertallet har strøget Adgangen til Kommuneraadenes Forhandlinger med den Begrundelse, at man tænker sig, at han snarest kan faa noget at vide af Kommuneraadene ved at samle disse fra et større Omraade til en Fællesforhandling. Ja, det kan være meget nyttigt en Gang imellem at gøre det, men jeg tror dog, at hvis Undersøgelsen skal have den virkelig indgaaende Karakter, som er ønsket, bliver det nødvendigt, at